

CARTA A UN PARE MORT SENSE SENTIR-TE CULPABLE

Tinc dret a llegir tot això, però també a no fer-ho. La pena és només meva i ningú ha de jutjar-me per com la porti, bé o malament. Crec que m'ho he de fer tot sol. Però també espero que m'ajudin, que m'ofereixin confiança i afecte ja què, al final, ho hauré de superar. Hauré d'acceptar la pèrdua i llavors –i només llavors- el sentiment dolorós confio que es converteixi en alguna cosa més suportable, més dolça, un record.

Tinc dret a ser extravertit i també callat, a dir contínuament a tothom que se n'ha anat per sempre i a no dir res. A explicar-ho a tots per, així, poder fer-me la idea, i a callar si de cop em sento trist. Tinc dret a tenir molt present el seu rostre, però també a sentir-me que no el recordo. A recórrer a fotos i a petits objectes i a deixar-ho tot plegat, ben visible, per sobre la taula. Però aquest altars... tard o d'hora s'han de replegar, i a deixar que l'enyorança substitueixi la memòria.

Tinc dret a tenir la taula plena de fotos, però també a no poder ni veure-les. Tinc dret a sentir enyorança i pena, i a perdre la memòria d'un gest. I no deixo d'estimar si oblidó una cara, un gest: sé que tornaran. Sé que, finalment, tot això que deso al meu cap ho hauré de guardar. Com una foto o un anell. En una caixeta. M'està bé.

Tinc dret al dolor, tinc dret a dormir malament, als malsons i a despertar-me absolutament angoixat. Però també tinc dret a dir-li al meu subconscient que prou: prou de malsons. Tinc dret a dormir bé, a despertar-me tranquil, a no patir per les nits i a ser feliç. I no per això deixo d'estimar-me els meus morts, a pensar-hi, i a sentir una pena profunda de la seva absència..

Però ningú pot dir-me com gestionar els meus sentiments i el meu dolor: només jo. Dels altres que m'estimen espero suport, confiança i –sobre tot- paciència. I tinc dret a sentiments enfrontats, a sentir al mateix temps pena i ràbia. A recordar els bons moments però també els que van ser desagradables. Tinc dret a pensar: "i si li faig un truc?". I de cop recordar que ja no hi és. Tinc dret a plorar –com ara- i a empenyar-me perquè, en altres ocasions, també em va fer plorar.

Però no tinc dret a sentir-me culpable. Si hagués estat un a mala persona tindria un motiu, però no és el cas. I si –com passa- igualment m'hi sento, tinc dret a que poc a poc... deixi de sentir-me culpable. Culpable de les trucades que no vaig fer? De les paraules que no vaig escoltar? De què... de les pel·lícules que no vaig convidar a anar? Dels sopars que no em venien de gust? Un fa les coses, i la família l'adapta al seu horari laboral –sobretot- i al de la parella. Sempre hagués pogut fer

m
é
s
,

p
e
r
ò

t
a
m
b
é

h
a
g
u
é
s

p